

ת"פ 27488/08/11 - מדינת ישראל נגד גהאד בוכארי - עניינו הסתיים, נדאל בוכארי - עניינו הסתיים, אחמד רגבי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27488-08-11 מדינת ישראל נ' בוכארי ואח'

בפני	כב' השופטת דנה כהן-לקח
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	1. גהאד בוכארי - עניינו הסתיים 2. נדאל בוכארי - עניינו הסתיים 3. אחמד רגבי

החלטה וגזר-דין בעניינו של נאשם 3

יריעת המחלוקת

1. ביום 12.5.2013 הורשע הנאשם 3 (להלן: הנאשם 3 או הנאשם), בהתאם להודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של ניסיון להפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק). עיקר המחלוקת לפנינו נוגעת לבקשת הסנגור לביטול הרשעת מרשו. שורשיה של בקשה זו נעוצים בעובדה ששני הנאשמים האחרים בפרשה, שהועמדו לדין ביחד עם הנאשם שלפניי, סיימו את עניינם ללא הרשעה בהסכמת המאשימה. מנגד, בעניינו של הנאשם 3 עומדת המאשימה על כך שההרשעה תיוותר בעינה. טענתו המרכזית של הסנגור הנכבד בהקשר זה היא כי אין מקום לאבחן בין מרשו לבין עניינם של שני הנאשמים האחרים, וכי יש לבטל את הרשעת הנאשם שלפניי כך שלא יורשע בדין. בנוסף, הצדדים מסכימים על הטלת עונש של"צ, אולם חלוקים בדבר היקף שעות השל"צ שיש להשית על הנאשם 3.

כתב-האישום המתוקן, חלקו של כל אחד מן הנאשמים, והסדר-הטיעון

2. כתב-האישום שהוגש מלכתחילה, תוקן בנוגע לכל אחד משלושת הנאשמים במסגרת הסדר הטיעון עם המאשימה. בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודו שלושת הנאשמים, האירוע המדובר התרחש בלילה שבין 1.1.2011 ל-2.1.2011, בסמוך לחצות, במחסום קלנדיה. מפקד המחסום ניגש לבדוק רכב שעמד בקרבת המחסום, בעוד שוטר אחר איבטח אותו. לבקשת השוטרים, נהג הרכב הזדהה והתברר כי הוא אינו בעל הרכב. בשלב זה, הודיע מפקד המחסום לנהג שהוא מעוכב לצורך בדיקת מסוף, שנועדה לברר האם מדובר ברכב גנוב. הנהג סרב לעיכוב ובעקבות זאת הודיע לו מפקד המחסום שהוא עצור. בשלב זה, הגיעו שלושת הנאשמים לכיוון הרכב דרך מעבר הולכי הרגל שבמחסום, וביקשו מהשוטרים לשחרר את הנהג משום שהם ממהרים. מפקד המחסום ביקש מהנאשמים להמתין בצד עד סיום בדיקתו של הנהג, והנאשמים התנגדו לכך ואמרו לשוטרים שאין להם סמכות לעכב את הנהג. השוטרים

הזדהו בפני הנאשמים כשוטרים. משלב זה, הסלים האירוע כאשר חלקו של כל אחד מהנאשמים בהתאם לכתב-האישום המתוקן היה כדלקמן:

הנאשם 1 - התקרב לשוטר, צעק עליו, קילל אותו והעליבו בכך שקרא לו בכינויים שונים כגון "גזען". כאשר השוטר ביקש מהנאשם 1 להתרחק ממנו, הלה סירב ודחף את השוטר בכוונה להפריע לו למלא את תפקידו. לאחר מכן, הורחק הנאשם 1 מהמקום. במסגרת כתב-האישום המתוקן, יוחסו לנאשם 1 עבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, וכן העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק. הנאשם הודה לפני בעובדות כתב-האישום המתוקן, והורשע בעבירות האמורות. לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן, ובין היתר בשים לב להסכמה בדבר אי הרשעת הנאשם 2 (אליו אתייחס מיד), הסכימה המאשימה לביטול הרשעתו של הנאשם 1 בעבירות הנדונות. ביום 21.10.2013 ראיתי לכבד הסכמה זו וניתנה החלטה בדבר ביטול ההרשעה.

הנאשם 2 - לאחר שהשוטר הרחיק מהמקום את הנאשם 1, הנאשם 2 (שהינו אחיו של הנאשם 1) הסיר את חגורתו ממכנסיו, אחז בה בידיו והחל להתקדם לכיוונו של השוטר בריצה במטרה לתקוף אותו עם החגורה, תוך שהוא צועק: "תעזוב אותו, תעזוב אותו, זה אח שלי, מה אתם רוצים ממנו". אחד השוטרים הורה לנאשם 2 לעצור, וכך מנע ממנו לתקוף את השוטר האחר. במסגרת כתב-האישום המתוקן, יוחסה לנאשם 2 עבירה של ניסיון להפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיפים 275 ו- 25 לחוק העונשין. הנאשם 2 הודה לפני בעובדות כתב-האישום המתוקן, ונקבע כי ביצע את העבירה האמורה. בהסכמת המאשימה, נמנעתי מהרשעת הנאשם 2 בדיון.

אשר לנאשם 3 שעניינו נדון לפני כעת - במקביל למעשיו של הנאשם 2, הנאשם 3 (שהינו חברם של הנאשמים 1 ו- 2) רץ לכיוון הרכב, הוציא ממנו מברג באורך של כ- 30 ס"מ, והחל לרוץ לכיוון השוטר במטרה לתקוף אותו באמצעות המברג, תוך שהוא צועק "כוס אמק, כוס אמק". השוטר האחר הבחין בנעשה, וביצע נוהל מעצר חשוד כנגד הנאשם 3. הנאשם 3 נעצר, השליך את המברג מידי והחל לברוח לכיוון מעבר הולכי הרגל שבמחסום. לאחר מרדף קצר, הצליחו שוטר ומאבטח מהמחסום שבא לעזרתו, לעצור את נאשם 3. בגין מעשים אלה יוחסה לנאשם 3 במסגרת כתב-האישום המתוקן, עבירה של ניסיון להפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיפים 275 ו- 25 לחוק העונשין. הנאשם הודה לפני בעובדות כתב-האישום המתוקן, והורשע בעבירה האמורה.

3. בהתאם להסדר הטיעון בין הצדדים, נשמרה לבא-כוח הנאשם 3 האפשרות לעתור לביטול הרשעת מרשו לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן, תוך שהמאשימה התחייבה לשקול עמדתה לאחר קבלת תסקיר. כמו-כן, הוסכם על הטלת עונש של"צ, אולם לא הושגה הסכמה על היקפו. בהתאם להסכמת הצדדים, הוזמן תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם 3 והוא מונח לפני. עוד מונחת לפני תוכנית של"צ שהוגשה ביום 24.1.2014.

4. כאמור, שתי סוגיות עומדות כעת להכרעתי בעניינו של נאשם 3: האחת, בקשת הסגור לביטול הרשעת מרשו. והשנייה, היקף השל"צ שייגזר על נאשם 3 ביחס לכל אחד משני הנאשמים האחרים. אזקק לסוגיות אלה לפי סדרן, לאחר התייחסות קצרה לתסקיר שירות המבחן וכן לטיעוני הצדדים.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 3 עולה כי הוא בן 24, נשוי ואב לתינוקת בת שנה, מתגורר במזרח ירושלים ונעדר עבר פלילי. התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל, השלים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות במתכונת הירדנית. שירות המבחן לא התרשם מקיומם של דפוסי התנהגות אלימים או עברייניים אצל הנאשם. יחד עם זאת, התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם 3 מתמודד עם תחושת תסכול והחמצה על רקע המצב הכלכלי הקשה במשפחת מוצאו, אשר בעטיו נאלץ לעבוד מגיל צעיר, במקביל ללימודיו, ובעטיו אף לא המשיך למסלול של לימודים אקדמאיים. לאורך השנים עבד הנאשם בעבודות שונות, כאשר לאחרונה עבד כמחלק עיתונים בעיתון הארץ. הנאשם 3 הפסיק את עבודתו האמורה עקב שכר נמוך, והוא מחפש עבודה אחרת. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי נתקל בקושי להתקבל למקומות עבודה חדשים בשל הרשעתו בתיק שלפניו.

אשר לעבירה - הנאשם לקח אחריות מלאה לביצועה והביע חרטה. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי ביום האירוע, אחד ממכריו חיכה לו ולשני שותפיו לעבירה ליד המחסום על-מנת להסיעם לירושלים. לטענתו, הוא ראה את הנאשם 1 מותקף על-ידי שוטרים כשהוא שכוב על הרצפה. עוד ציין כי הוא והנאשם 2 (אחיו של הנאשם 1) פעלו מתוך רצון להגן על הנאשם 1 וכי הוצאת המברג הייתה מתוך רצון להבהיל את השוטר. הנאשם הביע מודעות לבעייתיות שבהתנהגותו ולהשלכותיה, והכיר בכך כי היה עליו לפעול אחרת. הנאשם שלל קיומם של דפוסי התנהגות אלימים וציין כי התנהגותו באירוע הנדון הינה חריגה לאורח חייו. להערכת שירות המבחן, מעורבותו של הנאשם 3 בעבירה נשוא תיק זה היא ביטוי של התנהגות אימפולסיבית במצב בו חווה איום והיה נתון להשפעת סביבתו, ופעל מתוך היענות לציפיותיהם ממנו.

אשר להמלצה - שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם, על-מנת שהדבר יקל עליו במציאת עבודה חדשה. עוד המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 100 שעות כענישה מוחשית ומציבת גבולות.

טיעוני הצדדים

6. לגישת המאשימה, תנאיה של ההלכה הפסוקה לצורך ביטול הרשעה, אינם מתקיימים במקרה דנן. המאשימה טענה כי לא הוכח נזק קונקרטי בעקבות הרשעת הנאשם 3. המאשימה הוסיפה ועמדה על חומרת האירוע נשוא כתב-האישום, תוך שערכה הבחנה בין המעשים המיוחסים לנאשמים 1 ו-2 לבין חלקו של הנאשם 3 באירוע. לדידה של המאשימה, המעשים המיוחסים לנאשם שלפניו הינם ברף חומרה גבוה יותר מאלה שיוחסו לנאשמים 1 ו-2, ולשיטת המאשימה הם מחייבים את הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה. אשר לעונש, סברה המאשימה כי ראוי להשית על הנאשם 3 של"צ בהיקף נרחב יותר מזה שהוטל על שותפיו ומזה שהמליץ שירות המבחן. בהתאם לכך, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם שלפניו 300 שעות של"צ וכן מאסר על-תנאי.

מנגד, הסנגור טען כי אין הבדל מהותי בין הנאשם שלפניו לבין שני הנאשמים האחרים שהיו מעורבים באירוע. לפי הנטען, גם לגבי שני הנאשמים האחרים לא הוכח נזק קונקרטי עקב הרשעתם בדין. זאת ועוד; טענת הסנגור היא כי חלקו של מרשו באירוע אינו חמור יותר ביחס לזה של האחרים, לרבות הנאשם 2, שכן אין מקום לאבחן בין מברג

לחגורה. לשיטת הסנגור, עקרון השוויון בין נאשמים מחייב כי הרשעת מרשו תבוטל, כפי שאירע בעניינם של שני הנאשמים האחרים. לפי הטענה, תוצאה זו מתחייבת גם נוכח יתר הנסיבות לקולא עליהן עמד הסנגור, וכן נוכח האמור בהמלצת תסקיר שירות המבחן. אשר להיקף השל"צ - עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בהטלת 100 שעות של"צ. לחלופין, טען הסנגור כי המקום ליתן ביטוי לחומרת המעשים הוא במסגרת הרחבת שעות השל"צ ביחס לשני הנאשמים האחרים, ולא בהותרת ההרשעה על כנה.

הבקשה לביטול ההרשעה

7. עקרון שוויון הנאשמים בפני החוק, מהווה כלל-יסוד בתורת הענישה ובשיטתנו המשפטית בכללותה. בהתאם לעקרון זה, במצבים דומים מבחינת אופי העבירות והנסיבות האישיות, מן הראוי להחיל במידת האפשר שיקולי ענישה דומים. עם זאת, אין מדובר בעקרון המיושם באופן מכאני. יש לבחון בכל מקרה לגופו האם ניתן וראוי לאבחן את נסיבות ביצוע העבירה או את נסיבותיו האישיות של העבריין מאלה של שותפיו (ראו והשוו: ע"פ 2287/09 והבה נ' מדינת ישראל, בפסקה 19 (25.1.2010); ע"פ 9937/01 חורב נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (9.8.2004)).

8. במקרה דנן, אני סבורה כי יש מקום להבחין בין הנאשם שלפני לבין שני הנאשמים האחרים מבחינת חומרת המעשים ונסיבות ביצועם. אמת, הנאשמים כולם לקחו חלק באירוע נשוא כתב-האישום המתוקן. זאת ועוד; הנאשם 1 הוא אשר החל לקלל ולהעליב את השוטר שפיקד על המחסום ובהמשך דחף אותו. בעקבות הסלמת האירוע אליה הוביל הנאשם 1 במעשיו, ביצעו הנאשם 2, ובמקביל לו הנאשם שלפני, את המעשים שיוחסו להם. יתרה מזאת; הנאשם 1 ביצע עבירה מושלמת לפי סעיף 275 לחוק העונשין וכן עבירה נוספת לפי סעיף 288 לחוק. לעומתו, הנאשם 3 הורשע בביצוע עבירת ניסיון בלבד. אוסיף כי הנאשם 3 הורשע באותה עבירה שנקבע כי ביצע הנאשם 2, קרי- ניסיון להפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

יחד עם זאת, אני סבורה כי במעשיו של הנאשם 3 טמונה חומרה יתרה, המבדילה אותו משני הנאשמים האחרים וזאת בשני היבטים: ראשית, במהלך האירוע נשוא כתב-האישום המתוקן, נטל הנאשם לידיו מברג באורך של כ- 30 ס"מ. בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, בעודו אחוז במברג האמור, הוא התקדם בריצה לעבר השוטר "במטרה לתקוף אותו באמצעות המברג", תוך שהוא צועק ומקלל. אמת, עיון בעובדות כתב-האישום המתוקן מעלה כי הנאשם 2 הסיר את חגורת מכנסיו, והחל להתקדם לכיוונו של השוטר בריצה "במטרה לתקוף אותו עם החגורה". כפי שצינתי בעבר, מעשה של ניסיון להפרעה לשוטר באמצעות הוצאת חגורה ממכנסים וריצה לכיוון השוטר במטרה לתקוף אותו עם חגורה, הוא מעשה שאין להקל עימו ראש (ראו: גמר-דינו של נאשם 1 מיום 21.10.2013 בהליך שבכותרת, בסוף פסקה 4). יחד עם זאת, הסכנה והחומרה הטמונות בנטילת מברג באורך של 30 ס"מ, והתקדמות בריצה לעבר שוטר במטרה לתקוף אותו באמצעות אותו מברג, מובהקות הרבה יותר. כך הוא הדבר, שכן מדובר בכלי בעל פוטנציאל ממשי לסיכון חיים. די בנעיצה בודדת וחד-פעמית של המברג בחלק גוף רגיש, על-מנת להוביל לפגיעה חמורה בגוף וחלילה בנפש. בכך נבדל השימוש במברג, מדחיפה בידיים (אותה ביצע הנאשם 1) ומנטילה לידיים של חגורת מכנסים (אותה ביצע הנאשם 2), עם כל החומרה והכיעור הטמונים באותם מעשים. יצוין כי השוטר ששהה בשטח בעת האירוע, ראה להפעיל נוהל מעצר חשוד כנגד הנאשם 3 בלבד, להבדיל משני הנאשמים האחרים. זאת, כפי הנראה, עקב הסיכון שחש לנוכח המברג שהנאשם 3 אחז בידו בעת שהחל לרוץ לעבר השוטר האחר במטרה לתקוף אותו. הנה כי כן, אני סבורה כי במעשיו הנדונים של הנאשם 3 היה גלום פוטנציאל ממשי לפגיעה בגוף ובנפש

(פוטנציאל שלמרבה המזל לא התממש), וכן תעוזה ופגיעה ממשית באינטרס הציבורי לשמירה על עקרון שלטון החוק והגנה על שלמות גופם ונפשם של העוסקים במלאכת אכיפתו.

שנית, הנאשם 3 אמנם השליך את המברג מידיו בעת שנעצר, ולא עשה בו שימוש. עם זאת, מעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם עולה כי לאחר שבוצע לגביו נוהל מעצר חשוד, הנאשם ניסה לברוח ממקום האירוע. הנאשם נעצר רק לאחר מרדף רגלי קצר של שוטר ומאבטח אחריו. ניסיון הבריחה האמור חותר אף הוא תחת ערכים של סדר חברתי תקין, שמירה על שלטון החוק והגנה על פעולתם התקינה של גורמי אכיפת החוק. ניסיון בריחה מן הסוג המיוחס לנאשם 3, לא יוחס לנאשמים 1 ו-2.

9. לשיטתי, שני ההיבטים עליהם עמדתי לעיל, מצדיקים הבחנה בין הנאשם שלפני לבין שני הנאשמים האחרים בסוגיית ההרשעה. הסיכון והחומרה הטמונים בריצה לכיוון שוטר הממלא תפקיד כדין, במטרה לתקוף אותו באמצעות מברג באורך 30 ס"מ תוך קללות וצעקות, בשילוב עם ניסיון הבריחה לאחר שהודע לנאשם כי הוא עצור - כל אלה בהצטברם יחדיו אינם מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ובהם: הלימה, גמול והרתעה. אף אם המעשים הנדונים בוצעו באורח אימפולסיבי והם חריגים לאורחות חייו של הנאשם בדרך-כלל, הרי במעשיו של הנאשם היתה טמונה אנטי-חברתיות ברורה, אשר ראוי כי תמצא את ביטוייה בתיוג המעשה והעושה בתווית פלילית.

10. משמצאתי כי המעשה ונסיבותיו אינם מאפשרים לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באורח מהותי ביתר שיקולי הענישה, הרי שאין הכרח להוסיף ולבחון את שאלת פגיעתה של ההרשעה בשיקומו של הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)). מעבר לנדרש, אעיר כי לא הוכח לפניי נזק קונקרטי חמור אשר עלול להיגרם לנאשם בגין הרשעתו בדין. מתסקיר שירות המבחן עולה לכאורה כי הנאשם הפסיק לעבוד כמחלק עיתונים בעיתון הארץ בלא קשר לתיק הנוכחי. הנאשם טען כי נתקל בקושי במציאת מקום עבודה חדש עקב ההרשעה בתיק הנוכחי. עם זאת, לא הובאו לכך כל תיעוד או ראיה ממשית. בדיון לפניי אף הובהר כי הנאשם החל לעבוד לפני כחודשיים בסופרמרקט בגבעת שאול בירושלים. טענה בדבר פגיעה אפשרית בעבודתו העתידית של הנאשם, כאשר היא ערטילאית ונעדרת בסיס מוכח, אין די בה על-מנת לקיים את התנאי הקבוע בהלכה הפסוקה בדבר פגיעה חמורה בשיקום הנאשם עקב הרשעתו. אוסיף ואציין כי הרשעה מעצם טיבה וטבעה הינה בעלת השפעה על עתידו של כל מורשע. ברי כי הרשעה לא תועיל לנאשם. עם זאת, בכך לא שונה עניינו של הנאשם מעניינם של נאשמים בגירים אחרים המורשעים בדין. כידוע, הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם בדין. יוער כי כלל זה שריר וקיים, אף כאשר מדובר בנאשם חסר הרשעות קודמות.

ודוק, לא נעלמה מעיניי המלצת שירות המבחן לביטול הרשעתו של הנאשם. אף שבית-המשפט מייחס משקל מהותי לעמדת שירות המבחן, המדובר בהמלצה בלבד. בעוד ששירות המבחן שם לנגד עיניו באופן מרכזי את שיקולי השיקום של הנאשם שלפניו, הרי מתפקידו של בית-המשפט לבחון את התמונה הכוללת ולייחס משקל מתאים למכלול שיקולי הענישה בנסיבות העניין. מטעמים שפורטו לעיל, דעתי היא כי בכל הנוגע לסוגיית ההרשעה, ידם של יתר שיקולי הענישה, ובהם הלימה, גמול והרתעה - על העליונה. מכלול הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם, יקבלו את ביטויים במסגרת גזירת העונש.

אשר על כן, בקשת ההגנה לביטול ההרשעה נדחית, והרשעת הנאשם תיוותר על כנה.

גזירת העונש

11. הצדדים שלפניי מסכימים כי על הנאשם יוטל עונש של שעות שירות לתועלת הציבור (של"צ). הסכמה זו בדבר סוג העונש נראית בעיניי ראויה בשים לב למהות עבירת הניסיון בה עסקינן, ובהתחשב בכך שמדובר בסוג עונש המצוי בגדרי מתחם הענישה ההולמת. לפיכך, אני רואה לכבדה. עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת היקפו של השל"צ שיוטל.

בבואי לגזור את דינו של הנאשם 3, עומדת חומרת המעשים כפי שהובהרה לעיל, והצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותם. מאידך גיסא, ראיתי ליתן משקל ממשי לנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם ובהן: ההודאה, נטילת האחריות וכן הצער והחרטה שהביע הנאשם; העדר הרשעות קודמות; גילו הצעיר של הנאשם (כבן 22 בעת ביצוע העבירה); חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה; היות הנאשם נשוי היום ואב לתינוקת שיש לפרנסה; וכן התסקיר החיובי שהוגש בעניינו.

בשים לב להרשעת הנאשם בדין; בשים לב להיקפי השל"צ שנגזרו על שני הנאשמים האחרים בפרשה שלא הורשעו (על נאשם 1 הוטל של"צ בהיקף של 90 שעות, ועל הנאשם 2 הוטל של"צ בהיקף של 50 שעות); ובהתחשב במכלול הנסיבות לקולא כמפורט לעיל; לא ראיתי למצות את מלוא חומרת הדין עם הנאשם, ואני רואה לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין היקף השל"צ שיוטל (100 שעות).

סוף דבר

12. נוכח הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור (של"צ) בהיקף של 100 שעות על-פי התוכנית המוצעת בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשם ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צו שיפוטי נוסף.

מובהר לנאשם כי עליו לשתף פעולה עם שירות המבחן וכי עליו לבצע את השל"צ, שאם לא כן - אדון בעניינו מחדש.

ב. מאסר על-תנאי של חודשיים למשך שנתיים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע על כל נגזרותיה, לרבות בצורתה המושלמת.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

עמוד 6

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ד, 28 אפריל 2014, במעמד
הצדדים.